

ENTREVISTA A

Donat Putx

Periodista musical

El periodista granollerí Donat Putx acaba de publicar el llibre *Pascal Comelade, l'argot del soroll*, la biografia d'aquest artista polièdric català nascut a Montpeller. Putx es va iniciar en la professió molt jove, als anys vuitanta, a Ràdio Granollers i al setmanari *Plaça Gran*, i es va especialitzar en periodisme musical, que exerceix en mitjans com *La Vanguardia*. Autor també d'un llibre de converses amb Jaume Sisa, Putx té predilecció per artistes amb universos particulars. En un context en què el periodisme està de retirada reclama posar-lo en valor. Fumador empedreït, li agrada escriure llibres per conèixer gent. Entre els seus desitjos, que Bob Dylan actui a Granollers.

© TONI TORRILLAS

Com eren aquells primers temps de Ràdio Granollers on vas aprendre l'ofici de periodista?

Tenia 15 anys i vaig formar part del primer equip de Ràdio Granollers que dirigia Lluís Diumaró, que anys més tard va morir en un accident a Alemanya, quan treballava per a TV3. Jo estava a informatius i m'enviaven amb un casset a fer el tema del dia, a preguntar a la gent del carrer. En aquella redacció hi havia els periodistes Lluís Torres, Eugeni Rius, Joan Besson, Pep Vilar, Karles Torra, Jaume Camprubí...

També vas treballar al setmanari *Plaça Gran*.

A *Plaça Gran* ja era una mica més gran, tenia 19 anys, i el dirigia el periodista Paco Monja. Seguia fent informatius, anava al Ple, entrevistava gent... coses que ara m'horrificaria fer.

Com vas fer el pas d'informatius al periodisme musical?

Vaig anar amb uns amics a un festival de música africana a Vitòria l'any 1988 i, a mig camí a l'autopista, vaig trucar al *Diari de Barcelona*, que acabava de sortir, on hi tenia un mig contacte a través d'un amic comú, i els vaig dir si els interessava que els passés alguna crònica. I em van dir que sí. En aquell moment era molt exòtica la música africana, encara no havia fet l'eclosió que faria anys després. Els vaig enviar algunes cròniques i a partir d'aquí ja em van seguir encarregant coses.

Hi va tenir alguna influència en la música el teu avi,

Donat Puig, que va dirigir el Club de Ritme?

Directament en la música no, però sí en l'apreciació de les arts. A casa meua es va entendre de seguida que les arts, la música, la pintura, la literatura eren importants. De petit sempre anava a les exposicions del meu avi i a casa meua sempre hi havia hagut molts llibres.

Canviar el final del cognom Puig per Putx va ser per diferenciar-te de l'avi?

No, això va ser una conya, quan tenia 18 o 19 anys, que vam fer amb el Carles Torra que es va posar Karles amb k i llavors jo vaig dir que em posaria Puig amb tx. Des d'aleshores sempre he signat així les meves cròniques, amb una falta d'ortografia.

“M'agraden els artistes que surten de la norma”

Em fa l'afecte que vas una mica contracorrent.

Em costa agafar-me la vida seriosament. De vegades no et queda més remei, sobretot en els aspectes pràctics, però a la que trobo un punt de fuga per no agafar els temes seriosament, m'hi arrapo.

Has escrit sobre Sisa, ara sobre Comelade. Tens predilecció per músics amb universos molt particulars?

A mi m'agraden els artistes, —potser no és la paraula més exacta del món—, heterodoxos, els que surten de la norma. Gent que té una personalitat molt definida. En el cas de Sisa el conec des de finals dels anys vuitanta. En aquell moment ell es feia dir Ricardo Solfa i jo li vaig dir que volia escriure una biografia seva. A ell no li anava bé; uns anys després a ell li anava bé